

Molitev za očeta.

(Spisal —è)

solnce je vže davno zatonilo in tihi mrak se je spuščal polagoma na zemljo. Na obzorji pokazala se je luna in njene svitile spremljevalke — blesteče se zvezdice. Mir in tišina je nastala po vsej zemlji. Tudi v malem trgu je bilo vže vse mirno in tiho; jedni so vže pospali, drugi so še večerjali, le redko kdo je še korakal po majhnih ozkih ulicah.

Pred hišico smo. Borna, nizka hišica je to; štiri okna od spredaj, uhod od strani, a od zadej obdana od majhenega vrta, v katerem raste nekaj zelenjave in drugih povrtnih rastlin. Prijateljček moj, stopiva v hišico! Ubožno, vender čedno pohištvo, povsod lepa snažnost in vsaka stvarca je na svojem mestu. Tam v kuhinji pa sedi mlada žena, in poleg nje kleči kakih osem let staro dekletce. Žena se sklone k hčerki, na lepem mladem licu jej počiva neka britka otožnost, in z rokama sklene nežne prsteke svoje hčerke, ki je glavico pripognila kakor angeljček in se z materjo utopila v pobožno molitev. Vže dolgo časa molita jedno molitevco za drugo. Ko izmolita, reče mati z otožnim glasom svojej hčerki: „Molive še za očeta!“ — in mati in hčerka molita za srečo ónega, kateri je obema tako blizu in tako drag. In kaj sta tudi za ljubega očeta izmolili pobožno molitevco, povzdigne črnolaso dekletce svojo okroglo glavico k materi in reče: „Povejte mi vender mamica, kaj res našega ateja nikdar več ne bove videle?“ —

— Le v Bogá zaupaj, dete moje, atej se zopet povrne, ker ni mogoče, da bi se naji ne spomnil ter ne prišel k nama nazaj. Zaupajve na Boga in molive za njega! —

— Ali vender ne umejem, kje more tako dolgo ostati, ko vender vé, da bi ga medve tako rade videle, ko vender vé, kako ga pričakujeve. Koliko je vže, odkar je naju zapustil? —

— Sedem let bode vže kmalu; ti si bila takrat ravno jedno leto stara, ko je odšel tvoj oče v daljni svet. Rekel je, da se skoraj vrne, ko si le kaj pridobi, a do takrat bode nama večkrat kaj pisal in za naju skrbel. A pisal je samo jedenkrat in od takrat nisem dobila več nobenega poročila o njem. Zdaj ne vem, ali je še živ ali je mrtev! —

— Živ je, živ, jaz si ne morem drugače misliti, ker dobri Bog ne dopusti, da bi ostale same na svetu. Oj da bi se le vže skoraj povrnili! —

Še nekaj časa se tako pogovarjate mati in hčerka, dokler jima blagi sen ne zatisne utrujenih oči in ju zaziblje v sladko spanje.

* * *

Minulo je nekaj mesecev. Sneg je pokril goro in plan in mraz je pritisnil, da je kar škripalo pod nogami. Ljudje so se stiskali okolo gorkih peči in blagor ónemu, kdor je imel kaj v peč naložiti.

V bornej hišici, kjer je stanovala mlada žena s svojo hčerko pa ni bilo takó; tam bi se zamán stiskal k peči, da bi te ogrela, ker ga ni bilo polenca pri hiši. V kotu na postelji leži bolna žena, a poleg nje se ihti njena dobra hčerka. Na materinem licu se poznajo sledovi bolezni: bléda barva, upadle oči, suh obraz kažejo nam, da siroto vže dolgo časa bolezen muči.

— Tonica, ali bi ne poiskala kje kako polence, da se vsaj malo pogrejevi. —

— Oj mamica, vi ne veste, kako rada bi vam ustregla, ali vse zamán! ne dobive ga več polena, s katerim bi peč ogrele. Pa kaj za mene, meni je le za vas, mamica; — zdaj ste vže štirinajst dni v postelji, a pomoči od nikoder. Drva so nama pošla, kruha nimave, denarja vže davno nisve videle, a oni skupuh nama ne da niti krajcarja več na pósodo. S čim mu tudi dolg poplačave, saj se nama vedno grozi, da nama prodá hišico, če dolga ne poravnave. Kaj bo, kaj bo, mamica zlata? —

— Molči hčerka, molči in nikar preveč ne toži; dobri Bog naju ne bode zapustil. Huda je, huda, ali Bog se bode naju vže usmilil, če bođeve zaslužile! —

— Oj ko bi nas sedàj oče videl! vzdihnila je zopet hčerka — izvestno bi k nama prihitel in nama pomagal. Oj zakaj se neki ne vrne iz ptujih dežel! —

— Le upajve, Tonica, in udajve se v voljo božjo — končala je mati, sklenila roki in začela moliti. Hčerka je mater posnemala in obé sta pobožno molili. In zopet je dejala mati: „Tonica, molive še za očeta, da se skoraj k nama povrne“ — in zopet sta se utopili v pobožno molitev, dokler ju ni zazibala tiha zimska noč v sladke sanje.

* * *

Solnce je tako ljubeznivo obsevalo beli, sneženi prt tistega predpóludne. V solnčnih žarkih je odsevalo tisoč in tisoč kristalnih biserov, kateri so bili posuti po malo zamrzlem snegu. Pred hišico siromašne matere, zbralo se je precejšnje število ljudi. Bil je mej drugimi tudi sodnik, berič, več tržanov in nek odličen ptujec, kakor bi sodil po obleki. Tam na strani pa ste jokali v tenkej obnošenej obleki bleda, suha žena in ubožno črnolaso dekletce.

— Kam bođeve zdaj šle, mamica ljuba? — vprašala je hčerka svojo mater tako milo in otožno, da jej mati ni mogla ničesar odgovoriti, le glavo je povsila in solzé so jo še bolj oblile.

— Hišico nam prodadó, kam hočeve medve siroti! — vzkliknila je zopet čez nekaj časa hčerka.

— Ne plakaj, dete drago, ne plakaj, dobri Bog naju ne bode zapustil. Saj sve dosti prosile oderuha, da naju še počaka, ali kaj, mož nima sreća. Do zdaj sve imele vsaj streho, od zdaj pa — — —

Ropotanje bobna ju je zbudilo iz njunih pogovorov. Začela se je dražba. Ljudje so se začeli zeló pogajati za hišo, saj je bila prijazna in na lepem kraji, če tudi majhena in ubožna. Ahà! Zdaj so pa malo prenehali. Samó dva se še pogajata. Čegava bode? Prvič — — — drugič — — — drugič — — — ne bode dal nobeden več? — — — tretjič in — hišica je bila ptujčeva, ónega ptujca v bogatej, ptujej obleki.

To je bila žalost za ubogi siroti! Zdaj sredi zime sta bili brez strehe, brez denarjev uboga, bolna žena in slabo dekletce.

Povzdignila je zdaj žena oči, da vidi kdo je kupil hišo, saj poprej se v globokej žalosti še ozrla ni. Stresla se je, ko je ugledala ptujca, poteze lica, glas, vsa postava — — — vse, vse njegovo, le bolj okrogel obraz in bogata obleka — to ni bilo njegovo. In zopet ga je pogledala — a ni hotela verovati svojim očem. Zagledal jo je tudi on, prišel do sirote, podal ženi roko in jej dejal:

— Oprosti, da se nisem nikoli nič oglasil! —

— Tonica, to je tvoj atej! — dejala je čez dolgo časa srečna žena svojej hčerki, katera je ves ta prizor čudež se gledala. Srečna Tonica! —

* * *

In sedeli so tist večer v dobro zakurjenej sobi. Miza je bila bogato obložena, in vsi trije so veselo mej seboj kramljali. Saj so si tudi imeli kaj povedati. Čez sedem dolgih let so se zopet našli. In ko so si povedali to in ono, zahvalili so se dobremu nebeškemu Očetu, kateri tako za svoje skrbi. Končno je dejala mati: „Molimo še za očeta, kateri se je srečno povrnil!“ in molili so, in vsem trem so zalesketale v očeh svetle solzé — solzé radosti in veselja.

Srečni Slavko.

(Spisal Peter V—ý.)

akega jutra vže dolgo ni bilo, kakor je bilo jutro na dan sv. Alojzija. Zrak je bil čist kakor ribje oko, niti najmanjšega oblčka ni bilo, in ko je pogledalo zlato solnčece izza goré, našlo je vže vse vaške otročiče na nogah. Nù ne samó na nogah, nego lepo umite, oblečene v najlepša oblačilca, saj pa tudi ni bil navaden dan, dan sv. Alojzija. To so bili veseli, ko so se zbrali z belimi lilijami v rokah v lepo okrašenej vaškej cerkvi, da sprejmó prvič sv. obhajilo. To je velik dan, najlepši dan v človeškem življenji, kdo bi ga ne bil vesel? —

Pa vender je bil Vrtnikov Slavko žalosten, zeló žalosten. In kaj bi ne bil žalosten! Mesece in mesece se je veselil dobri otrok denašnjega dneva, štel tedne in dneve, učil molitvice na izust, kakor nihče drugi, poslušal svoja roditelja, da ni mogel bolje, a prikrala se je nadležna bolezen, izpodjedla mu šibko telesa in bolan leži na svojej posteljici dobri Slavko vže več kakor mesec dnij. Pa naj bi bil bolan, da bi le mogel v cerkev, da bi prejel tudi on, kakor drugi otroci prvo sv. obhajilo!

Danes mu je godovni dan. Žalosten godovni dan. Dobra roditelja sta mu kupila za vezilo mnogo lepih stvari, ali mirno ležé tam na mizici, niti dotaknil se jih ni dobri Slavko. Zvonovi tako milo zvoné in vabijo pobožne otročiče v cerkev, a Slavko je prikovan na posteljico. Pač se sklone in pogleda na prosto, od koder tako gorko sije zlato solnčece, a snežno bele lilije na vrtu pod oknom mu kimajo takó prijazno sè svojimi evetočimi glavicami, kakor bi hotele reči: „Pridi dobri Slavko, utrgaj nas in nesi v cerkev, da počastiš in nakitiš z nami svojega váruha